

1. HEO ĐẤT TRỞ VỀ

"Cảm ơn Kenichi đã rửa xe cho bố nhé. Con muốn được thưởng bao nhiêu nào?" Bố hỏi tôi.

"30.000 yên ạ!" Tôi đáp.

"Gì cơ!? Nếu rửa mỗi cái xe mà được 30.000 yên thì bố nguyện rửa xe suốt cả năm luôn."

Có vẻ là con số đó hơi cao thật.

"Vậy thì 300 yên đi ạ."

"Thế còn được. Ôi trời, giật hết cả mình. Nhưng sao con cần nhiều tiền vậy?"

"Con muốn tiết kiệm tiền để đi du lịch xuyên Nhật Bản."

"Ài chà, nghe hay đấy. Con cứ cần cù tích cóp đi, chắc chắn giấc mơ sẽ thành sự thật."

"Vâng, con đang cố gắng đây."

Sau khi nhận 300 yên từ bố, tôi chạy vào phòng. Thật vui vì số tiền tiết kiệm cứ tăng lên từng ngày.

"Để cậu chờ lâu rồi, heo đất... Ồ?"

Không có ở đây!

Heo đất không có ở đây!

Cậu ấy đi đâu mất rồi?

Heo đất tiết kiệm đã biến mất
khỏi phòng tôi.

Không có. Không có. Không có. Không có.

Không có. Không có.

Tôi tìm khắp mọi góc ngách trong phòng, rồi đánh
mắt về phía cửa sổ thì thấy cửa mở toang.

Lẽ nào... là trộm...

Tôi hoảng hốt chạy ra khỏi phòng.

"Mẹ ơi, rắc rối to rồi."

Mẹ mặc một chiếc quần bó dính nơ diêm dúa, đang tập giãn cơ trên quả bóng thăng bằng.

"Sao thế, Kenichi? Mẹ tưởng con qua nhà bà rồi cơ."

"Con vừa giúp bố rửa xe. Mà thôi, mẹ ơi, nhà mình có trộm! Heo đất của con biến mất rồi."

"Làm gì có chuyện đó! An ninh nhà mình rất chặt mà.
Chỗ nào chẳng có bóng dáng bố con đứng canh, từ sảnh
ngoài, rồi cửa sổ, cho đến cả ga ra ô tô nữa."
"Giờ không phải lúc đùa đâu ạ."
Thấy tôi nghiêm túc, cuối cùng mẹ cũng nhảy xuống
khỏi quả bóng.

"Thực sự không thấy sao? Hay con nhớ đặt nó
ở chỗ nào mà quên mất?"
Đúng lúc đó, chuông cửa kêu lên "kính coong".
Vài phút sau, bố hốt hơ hốt hải chạy vào.

